

כצועים

(יום ההוקרה לכצועי מערכות ישראל ופעולות האיבה תשפ"ד)

מאות כצועים הגיעו לבתי החולים מראשית המלחמה הזו ובמהלכה. מחלקות האשפוז והשיקום יהפכו בחודשים הקרובים לביתם השוקק של רבים מהלוחמים והלוחמות בסדיר ובמילואים. תהיה שם **תערובת רגשות** מעוררת השראה, שיש בה מן הלידה ומן המוות. במרחב שביניהם ייווצר תמהיל ייחודי של תקווה, כאב, כעס, השלמה, החלמה, הכרה ולבסוף גם ניצחון.

בראשית הדברים יהיה נוכח שם **'הכאב'**, שלא מרפה ממך. בכל פעם ששואלים אותך: "מה עוצמתו מ-1 עד 10?" התשובה תהיה "6 גג" גם כשחשים 9. עוד קצת מורפיום ועוד כדורים, זה יחלוף מהר, אל דאגה. בחלק מהמקרים **הכאב תמיד יהיה חלק מחייך** - מעתה ועד עולם.

ואז מגיע **'הפחד'**.

"מה יהיה? איך אמשיך לחיות כך - בלי רגל או יד, על כסא גלגלים, מוגבל בתנועה?"

אחריו יופיע **'הכעס'**. על עצמך, על המציאות. "למה דווקא אני? האם היה יכול להיות אחרת?" כועסים קצת על אלוהים, על ההורים ועל האישה. כועסים כי צריך **לפרוק משהו מהחזה**, גם אם הפציעה היא ביד.

ואז חשים **'הודיה'**. "זה יכול היה להיגרם גם אחרת. לפחות אני כאן. חי ונושם. כואב וחסר, אבל חי ונושם." זוהי נקודת פתיחה לא רעה.

אחר כך מתגנב לו **'העצב'**. על מה שאבד ועל מה שיכול היה להיות: על הטיול אחרי השחרור ועל התכנון לקחת את הילדה על הכתפיים כל הדרך בטיול המשפחתי הבא.

ואז ולתמיד - **'הנחישות'**. עוד פיזיותרפיה ועוד הידרותרפיה ועוד אימון. "איך אני יכול לקחת את עצמי אל הקצה... להתאמן עוד ועוד כדי להחזיר את עצמי לחיים?"

ואז הולכת ומתבררת **'המשמעות'**. "היה לזה פשר. זה אומר דבר מה על החיים שלי, על החיים של כולם. למסע הזה יש משמעות. הוא יעורר השראה גם באחרים. הם יבואו לחזק וייצאו מחוזקים." אתה מתחיל לשחק עם הקלפים החדשים שקיבלת.

ואז מפתיעה **'האכזבה'**. "זה לא תמיד מתקדם כמו שרציתי." פתאום אתה חוזר למיטה ולבית החולים. עוד ניתוח לא מתוכנן. הכל מתחיל מההתחלה.

ואחריה משתכנת בלב **'הבדידות'**. אתה מוקף במשפחה ובחברים. "מי מהם באמת מבין אותי? אלו עוד טירונות ומסלול לוחם, אבל הפעם לא כולם נמצאים ממש מתחת לאלונקה. כולם עוזרים מאחור, אבל רק **אני זה שמתקשה לנשום**."

וכתאום אתה מתמודד גם עם **'אי הוודאות'**.

"לאן אני חוזר? אני רוצה לחזור לצבא, למשפחה ולעבודה. מי יקבל אותי? האם אני אקבל את עצמי?"

ולבסוף מגיעה **'ההכרה'** שזה לתמיד וכדאי להתחיל להתרגל, לקבל את המבטים ואת ההרגל להושיט לך יד או לפנות את התור. או לרחם או להתרחק כדי שהילדים לא יראו. זה משנה לא רק אותך, אז כדאי לך להתרגל (ולא באמת אפשר).

וכל הזמן נמצאת שם **'התקווה'**. כי יותר גרוע מזה כבר לא יקרה בזמן הקרוב. והמחר יראה טוב יותר.

האדם אינו רק גוף ויש בו נפש, ורוח ודמיון שעוזר להדריך, לכוון אל דרך חיינו מעכשיו והלאה.

נשמח בחלקנו על מה שנותר ונכיר בחסרוננו **שיש בו לעיתים יותר ממה שהינו לפני שהחסרנו** (זו תורת יחסות מסוג אחר).

ויהיו כאלו שלא יידעו להכיל את הכול. אצלם הרגשות יעלו על גדותיהם. לעיתים לא יהיו אלה שוכבי המיטות וחסרי הגפיים. הם יהיו בלתי נראים **עד לצעקה הראשונה**. הם לא יכולים להחליף יד או רגל בתותבת.

מפקדים!

לא משאירים פצועים בשטח בזמן הלחימה.

חשוב **שלא נשאיר אותם בודדים** או מתמודדים לבדם ביום שאחרי המלחמה.

המלחמה שלהם לא מסתיימת לעולם.

נכון להצטרף לשדה הקרב הזה **באהבה רבה ובענווה גדולה**. לסייע לאחות את השברים, להפיח תקווה וחלום ולהרחיב את קו האופק.

יש בהם **השראה וכוח רצון** שיכול להעניק לכולנו עוצמות ושאר רוח להמשך המלחמה ולנפש האומה.

"זהו שיר של אחרי מלחמה, הוא תמיד מזכיר לי תקווה" (אריק איינשטיין)

באהבה גדולה ובחיבוק חם לכל הפצועים,

תא"ל, אליה אופיר, לויס
קצין החינוך והנוער הראשי